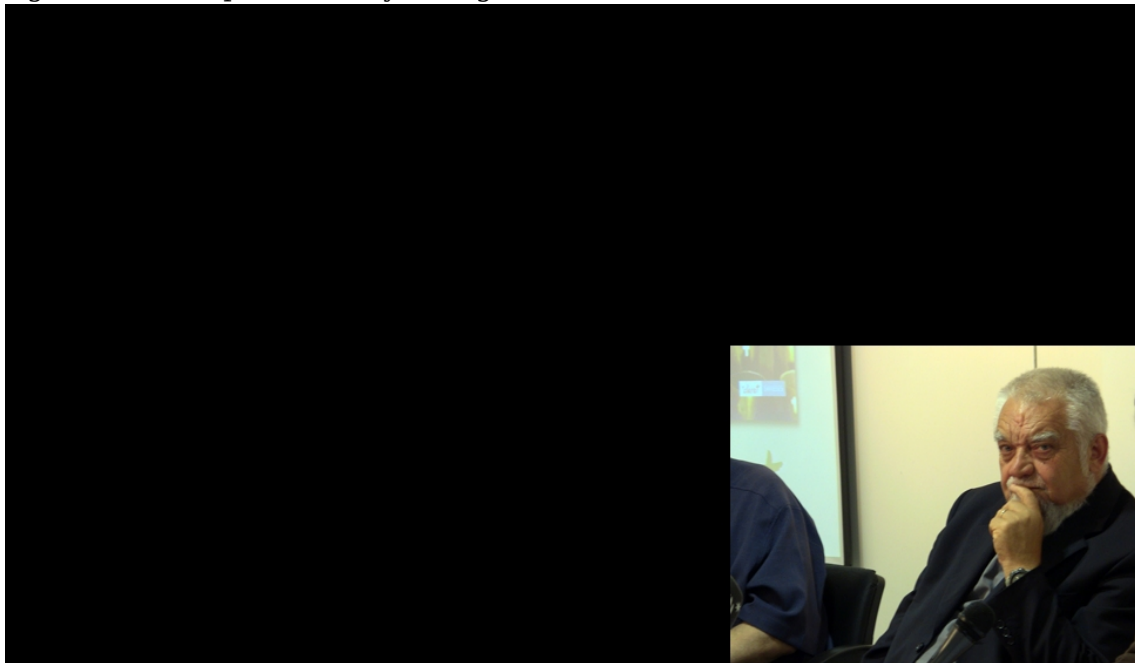

Enzo Bianchi: “El fruit de la pregària cristiana només pot ser la caritat”

Dg, 13/06/2010 per Catalunya Religió

L'italià Enzo Bianchi és considerat un gran mestre espiritual un referent per tots els qui volen viure en profunditat el cristianisme en l'actual context socio-cultural. Aquest dimecres 9 de juny va presentar a la Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret el seu darrer llibre en català: [Per què pregar, com pregar](#). Aquest és un resum de la seva conferència sobre la pregària. També podeu veure la [intervenció sencera](#).

Enzo Bianchi va néixer a Castel Boglione, regió del Piemont, la part més Nord-oest d'Itàlia. Durant els seus estudis a la Facultat d'Economia i Comerç de la Univeritat de Torí, va animar amb els seus amics de diverses confessions cristianes, un dels primers grups bíblics que, sota l'impuls del Vaticà II, va néixer com a resposta de una vida cristiana radical, fonamentada en l'Evangelí.

Després dels seus estudis universitaris es va retirar a la solitud Bose, un poblet perdut també del Piemont. Va arreglar la casa força destartalada amb l'ajuda alguns dels amics amb qui havia compartit els anys d'estudis. Ell posa com a data d'inici de la seva experiència el 8 desembre 1965, dia en què acabava la celebració del Concili. Els primers anys se'ls va passar sol. Després arribaran els primers germans i germanes, que amb ell inicien la vida en comú, en celibat, la pregària i el treball, amb una forta empremta ecumènica. La comunitat, per a la qual escriu una Regla que va ser aprovada pel bisbe diocesà,. Actualment compta amb més de 80 membres, entre homes i dones, de cinc nacionalitats diferents, i que estan presents també, a més de Bose, a Jerusalem i Ostuni, al sud d'Itàlia.

Consolidada la comunitat, dedica el seu ministeri sobre tot a la predicació en la pròpia comunitat, però també en diverses Esglésies locals, catòliques, protestants i ortodoxes. És molt fecunda la seva activitat com a escriptor de temàtiques

religioses i d'actualitat contemporània en els diaris *La Stampa*, *Avvenire*, *La Repubblica*, *Famiglia Cristiana*, *Jesús* i, a França, *La Croix*, *Panorama* i *La Vie*, i en diversos programes de ràdio.

El 1983 va fundar les Edizioni Qiqajon Comunità di Bose que publica textos d'espiritualitat bíblica, patristica i monàstica. A l'agost del 2003 va formar part d'una delegació cridada pel Papa Joan Pau II per anar a Moscú i portar al Patriarca Alexis II la icona de la Mare de Déu de Kazan, molt significativa de la unitat profunda entre Orient i Occident. A l'octubre del 2008 va participar en el Sínode de Bisbes sobre la Paraula de Déu com a "expert" nomenat pel papa Benet XVI.

És membre de diverses institucions com l'Académie Internationale des Sciences Religieuses (Bruxelles), l'International Council of Christians and Jews (Londres), del consell de redacció de la revista teològica internacional *Concilium* i de la del la revista bíblica *Parola Spirito e Vita*, de la qual a ha estat director fins al el 2005.

L'any 2000 la Universitat dels Estudis de Torino li va atorgar el doctorat honoris causa en "Història de l'Església"

Enzo Bianchi és autor de nombroses obres, publicades a l'editorial Qiqajon, de la mateixa comunitat de Bose i per les principals editorials religioses d'Itàlia i del món, traduïdes en moltes llengües, sobre espiritualitat cristiana i sobre la gran tradició de l'Església.

En la presentació de *Per què pregar, com pregar*, el provincial dels claretians Màxim Muñoz el va presentar com una obra de maduresa:

"Què és pregar? Per què pregar? Com pregar? són preguntes essencials que el germà Enzo Bianchi es planteja sense cap concessió a les modes i anant molt a fons a les nostres arrels bíbliques, sobretot evangèliques i patristiques.

Trobo molt important que a la introducció faci un repàs a com s'ha anat entenent i vivint la pregària en la comunitat cristiana. Deixa molt clar des del principi que per a un cristià pregar no és fonamentalment un camí de la persona cap a Déu, sinó de Déu cap a la persona: és resposta a la seva Paraula. La pregària cristiana és sobretot escolta, acollir una Presència, obrir-se a una comunió. Podem discutir sobre mètodes de pregària, però no podem deixar d'afirmar clarament que la pregària no és un exercici que tanca la persona en ella mateixa, en el seu benestar, la seva relaxació, les seves reflexions. Sempre és una acollida, un diàleg amb el Qui ens ha estimat primer i ens crida.

És un crit d'alerta: els cristians estem descuidant la pregària personal, la comunitat cristiana no inicia en aquest tipus de pregària com quelcom fonamental en la vida cristiana, com a base inel·ludible de la pregària comunitària i la litúrgia.

Afronta preguntes difícils, començant per la que està en el cor de molts creients, encara que a vegades no s'atreveixen a confessar-la: no ja "com hem de pregar?" sinó "cal pregar?" per què pregar? Té sentit la pregària de petició?

En el com pregar, fa una síntesi extraordinària de l'ensenyament de Jesús i del seu mateix exemple.

Les seves respostes realment ajuden, il·luminen... però ell mateix ens diu clarament: no us feu il·lusions: pregar no és fàcil, és una fatiga, és lluita, perquè són les dificultats que té el mateix creure. És a dir: no anem a buscar fórmules o respostes fàcils. Anem a buscar un mestratge espiritual que ens estimuli i ajudi a afrontar una de les experiències més profundes del creient: l'obrir-se al Misteri de Déu, al seu silenci sovint desconcertant però purificador i que ens omple."

[Enzo Bianchi: "El fruit de la pregària cristiana només pot ser la caritat"](#)
from [CatalunyaReligió](#) on [Vimeo](#).